

Тѣ па рекла свекърва ѿ:
 „Мари ти курво невясто!
 Така ще Тодоръ да доде?
 Той ѿ одъ давна загиналъ,
 Ами това ѿ младъ пѣтникъ.
 Нека си доде у назе,
 Да си опоймъ пѣтникъ-а,
 Тѣ да погубимъ младъ пѣтникъ,
 И да си земамъ имане.“
 Послушала е невяста,
 Тѣ е вовели младъ пѣтникъ,
 Па готви топла вечера,
 Смеси вино, ракія
 И седнаха да вечератъ.
 Тодора вино опои,
 Тѣ легна сладко, тѣ заспа.
 Придебила ся мѣйкя му,
 Тѣ ся надъ Тодоръ наднела,
 Тѣ му узела ножове,
 Прободила го майкя му,

Светила бѣше Петкана,
 Тодорода-та невяста.
 Като го кърви заляли,
 Уплашила ся Петкана,
 Тѣ си свещи-те хварлила,
 Тѣ пригърнала Тодора,
 Тѣ го въ градина хварлила.
 Закопала го майкя му
 Въ пуста-та тяхна градина.
 И кога било заран-та
 На порта-та ми тропатъ
 Овчере и говедаре —
 „Оти си Тодоръ не доде,
 Стока-та да си настани?“
 Тодору коня подцвили,
 Като цвилеше, думаше:
 „Тодоръ сѣ снощи загина
 Отъ мила майкя рождена.“
 Тогава чула майкя му,
 Че ѿ билъ той милъ синъ Тодоръ.

135.

Павелъ и сестра.

Подцвилить Павлова конь
 Рано, рано день неделя.
 Кога зачу негова-та
 Негова-та стара майка,
 А тя Павлу си говори:
 „Леле, варе, синко Павле!
 Оти цвили добра коня?
 Дали ти ѿ трава гладень?
 Или ти ѿ вода жадень?
 Или не ѿ зобъ назобень?“
 Дели Павелъ ѿ говори:
 „Леле варе, стара мамо!
 Нито си ѿ трава гладень,
 Нито си ѿ вода жадень,
 Нито си ѿ зобъ незобень;

Али цвили на прояжба,
 Че ще Павелъ да ся жени.“
 Майкя Певелъ му предумвить:
 „Леле варе, синко Павле!
 Не жени ся тѣзъ година,
 Жито-то ѿ отъ глютина,
 Вино-то ѿ отъ кѣпина.“
 Павелъ майкя не послуша,
 А узе жѣлта бѣклица,
 Тѣ покани ясно слѣнце
 Ясно слѣнце млада кума,
 Ъсенъ месецъ старосватка,
 Ситни дзвезди 'се девери.
 Собра ся свадба голяма,
 Конь до конь, кола до кола,